

være sådan, at Danmark havde ry for at være et land, hvor folk gerne slog sig ned, fordi vi havde lave skatter.

En del af debatten i formiddags handlede om, hvorvidt det er den almindelige lønarbejder, lavtlønsgrupperne, som skal have skattelettelserne. Der er Fremskridtspartiets holdning den klare og utvetydige, at den måde, man i første omgang bedst gennemfører skattelettelserne på, er ved at hæve den skattefri bundgrænse, for netop de mennesker, der i dag har de laveste indkomster, de, som i dag ikke synes, der er tilstrækkeligt incitament til at påtage sig et arbejde som kassedame i et supermarked eller som syerske på en fabrik eller andre ting, som ikke er så højt lønnede, ser i dag, at alt for stor en del af den løn, de får, bliver afleveret i skatter og afgifter, og så stiller de sig selv og familien det spørgsmål: Hvorfor skal jeg så gå på arbejde? For oveni kommer jo alle udgifterne til transport, mad, arbejdstøj, børnepasning osv.

Så er vi ovre i hele diskussionen om samspilsproblemerne; de samspilsproblemer, der gør, at det at gå på arbejde kan gå hen og betyde et tab for familiens privatøkonomi, når de lige pludselig ikke længere har den samme grad af offentlig betaling for pasning af deres børn. Et tab for familien, fordi regeringen har udhulet kørselsfradraget og dermed ødelagt mulighederne for, at man kan få en lille smule penge med hjem, når man går på arbejde.

Det at få folk sat i beskæftigelse er jo heldigvis noget, alle folketingspartier er enige om. Vi er bare uenige om, hvordan man gør det. Vi synes, det er dårligt, når regeringen kalder det at hjælpe på beskæftigelsen, at man sender i tusindvis af mennesker på orlov. Dengang orlovsordningerne blev indført, var argumentet, at det var for at få sat tingene i sving. Arbejdsministeren benyttede det udtryk, at man lige skulle røre en tur i gryden; så nogle mennesker, langtidsledige, der ikke havde været på arbejde i mange år, skulle prøve fornemmelsen af at være på arbejde. Men så var det ellers det eneste, der var formålet.

I dag taler man åbenlyst fra regeringen om, at det med orlovsordninger er kommet for at blive; det har vi råd til i et velfærdssamfund. Men det er jo simpelt hen sprogforurening at hævde, at vi har råd til det. Det har vi ikke. Hver en krone, vi bruger til det, går vi ud og låner; en sjettedel af statens budget skal vi ud at låne. Særlig bekymrende er det, når det viser sig, at de, der mest bruger orlovsordningerne, ikke engang er

dem, der render rundt og har besvær med at følge med på deres arbejdsplads. Nej, det er ledige. Det er folk, der er indsat i fængslerne, det er flygtninge osv. Det er den slags mennesker, som bliver sat på orlov, og så kan man spørge: Har vi råd til det?

Ja, hvis vi var et land med overflod, kunne man overveje det. Men i den nuværende situation har vi ikke råd til, at ledige skal på statsbetalt ferie eller sabbat, eller hvad man nu kalder det. Derfor bør alt dette med orlovsordninger efter vores mening standses.

Så hævder man, at det er meget vigtigt, at folk f.eks. kan tage på uddannelsesorlov, fordi det at komme på uddannelsesorlov gør, at folk opkvalificerer sig til at få en stilling, når der bliver en stilling ledig.

Men da må jeg nok sige, at afsløringen af, hvad der foregår på mange af disse kurser og uddannelsessteder, bestemt ikke vidner om, at det er med henblik på senere beskæftigelse. Det kan selvfølgelig godt være, at det er en fordel, hvis man skal være eksportmedarbejder i en virksomhed, der eksporterer til Saudi-Arabien, at man skal på sådan et kamelklapperkursus, men ærlig talt, det har vi ikke råd til, og derfor er vores krav til disse forskellige former for uddannelse og uddannelsesordninger for ledige, at det udelukkende skal være sådan, at det er noget, man kan have glæde af, og som efterspørges i dansk erhvervsliv. Det kan ikke nytte noget, at det blot er, fordi man synes, det er hyggeligt at komme på kurser. Så må man altså selv betale for det.

Én af de ting, som dansk erhvervsliv i øjeblikket unægtelig lider meget under, er de voldsomme administrative byrder, der er lagt på erhvervslivet. Det har selvfølgelig glædet os, når regeringens erhvervsminister ved festlige lejligheder har proklameret, at nu skal der ske regelsaneringer. Man har såmænd også trykt nogle tykke publikationer, der viser alle de steder, hvor dansk lovgivning generer danske erhvervsvirksomheder.

Vi har fra interesseorganisationer og fra brancheorganisationer fået tykke bøger med opremssninger af alle de love, der forhindrer vækst; der forhindrer etableringen af flere arbejdspladser i Danmark. Og hvad sker der så? Ingenting. Da regeringen fremlagde sit lovprogram i sidste uge, blev vi dybt skuffede over, at ingen af de forslag, der nævnes – ikke engang forslagene fra Erhvervsministeriet – har fundet vej frem til lovgivning.